

1 שהמצוות שלאחרי מתן-תורה (א) הם ציוויים מהקב"ה שציוה עליהם בשנת מתן-תורה⁴⁵, (ב) הן ממשיכות
2 את קדושתן בדברים הגשמיים, שהגשם ייעשה קדוש.

3 [וכמרומו בדברי הרמב"ם⁴⁶: "ושים לבך על העיקר הגדול... שכל מה שאנו מרחיקים או עושים
4 היום, אין אנו עושים אלא במצוות הקב"ה על-ידי משה רבינו עליו-השלוש", ולא מצד קיומם על-ידי
5 האבות].

6 ואף-על-פי-כן, מצד הענין ד"מעשה אבות סימן לבנים", שדוקא קיום המצוות על-ידי האבות (קודם
7 מתן-תורה) נתן לנו את הכח⁴⁷ (לאחרי מתן-תורה) שנוכל לקיים את המצוות בגשמיות - היתה צריכה
8 להיות לכל-הפחות מצוה אחת של האבות שתהיה בדוגמת⁴⁸ המצוות שלאחרי מתן-תורה. וזו היתה מצוות
9 מילה: (א) עליה נצטווה אברהם אבינו מהקב"ה, (ב) מצוה זו (גם קודם מתן-תורה) המשכה קדושה
10 בדבר הגשמי⁴⁹, באופן שקדושת המצוות נשארה בדבר הגשמי גם לאחרי קיום המצוה.

11 וענין זה מרומו - ככל ענין בחסידות - גם בנגלה⁵⁰:

12 כאשר אברהם אבינו השביע את אליעזר, אמר לו: "שים נא ירך תחת ירכי"ם⁵¹. ולכאורה למה "תחת
13 ירכי" דוקא - הרי זה ענין של היפך הצניעות?

14 ועל-פי הנ"ל יובן: הדין⁵² הוא, שבעת השבועה צריך הנשבע להחזיק "חפץ של מצוה", והמצוה
15 היחידה קודם מתן-תורה שבה נשארה הקדושה בחפץ - היתה מצוות מילה.

16 ומזה מובן, שמצוות מילה (אף שהיתה קודם מתן-תורה) קיים אברהם אבינו באותו אופן שקיום
17 המצוות צריך להיות לאחרי מתן-תורה.

18 ז. מהענינים שיש בקיום המצוות לאחרי מתן-תורה - ההשתדלות שקיום המצוות יהיה על-פי טבע,
19 לא על-ידי נס⁵³, דכיון שהמצוות שלאחרי מתן-תורה צריכות לפעול זיכרון ולהמשיך קדושה בדברים
20 הגשמיים שבעולם הטבעי, לכן עליהם להיות על-פי טבע, בכדי שגם טבע העולם (לא יתבטל, אלא)
21 יזדכך.

22 יתירה מזו: לא רק המצוה עצמה, אלא אפילו ההכנה למצוה צריכה להיות על-פי טבע. וכידוע⁵⁴
23 הסיפור אודות רבינו הזקן, שהמתין עם ברכת קידוש לבנה עד שפעל על הפקיד שהוא יעצור את הסירה
24 (אף שלפני-זה עצר רבינו הזקן את הסירה בעצמו בנס), בכדי שגם ההכנה למצוה תהיה מלוכשת בדרכי
25 הטבע.

כיון שקיומם ה"י שלא בתור אבות כ"א בתור ב"ג. ובאיסור
גדה"נ כתב הרמב"ם סתם "אלא מצוות מרע"ה" ולא כתב
"שיתקיים" - כי גדה"נ קיים יעקב מנעצמו ולא נצטווה על זה
מהקב"ה (רמב"ם הל' מלכים רפ"ט ובכ"מ שם).

46 פיה"מ שם.
47 ראה ב"ר פ"מ, ו. רמב"ן לך לך יב, ו. אוה"ת ר"פ לך
לך.

48 אבל לא בשוה ממש, כנ"ל הערה 45.

49 גוף מקיים המצוה, אבל לא בגשם העולם (שנודרך רק
ע"י כור הברזל דמצרים - תו"א עד, א). ואכ"מ.

50 ראה גם תורת מנחם - התועודות חל"ט ס"ע 316.
וש"נ.

51 חיי שרה כד, ב.

52 שבועות לח, ב. שו"ע חו"מ ספ"ז סי"ג-ז.

53 מלבד בדיא אפשר, או שנעשה הנס במיוחד לזה וכמו נס
השמן דחנוכה. וכמו שאכלו המן אף שאין נהנין ממעשי נסים.
וצע"ק מתוד"ה חטין (מנחות טט, ב) ואכ"מ.

54 לקו"ד (כרך ד) תשנב, ב.

45 כי רק אז נעשה החיבור דעליונים ותחתונים (שמו"ר
פ"ב, ג), רוחניות וגשמיות. ומצוות מילה שלפני מ"ת (אף שהיתה
מצד ציווי הקב"ה ולא כשאר המצוות שקיימו האבות כח
עצמם), היתה רק הנחה למ"ת (ולחיבור הנ"ל), שלכן גם קיום
מצוות מילה "אין אנו מלין מפני שאברהם אבינו ע"ה מל עצמו
ואנשי ביתו אלא מפני שהקב"ה צוה אותנו ע"י משה רבינו
שנמול" (פיה"מ להרמב"ם חולין ספ"ז).

עפ"י מ"ש בפנים יומתק לשון הרמב"ם שמסיים שם "שנמול
כמו שמל אברהם אבינו ע"ה" - (דלכאורה, מה מקום להזכיר א"א
והרי אנו מלין מפני הציווי למשה רבינו, אלא) - כי מעשה אבות
(מילת א"א) היא הנתינת כח על המצוות (מילה) דלאחרי מ"ת,
ובמיוחד מצוות מילה דאברהם, שהיא המקשרת את כללות
"מעשה אבות" שיהיו "סימן (ונתינת כח) לבנים", כנ"ל בפנים.

לשון הרמב"ם בענין איסור אבר מן החי: "שצוה בסיני
שיתקיים איסור אבמה"ח", אינו שייך לנדר"ד והלשון "שיתקיים"
הוא מפני שאיסור איסור דח"ח, כי כבר נצטווה על זה נח מהקב"ה
(אף את"ל - כי סברא לכאן ולכאן) - שאיסור אבמה"ח לאחר
מ"ת אינו ע"י הנתינת כח דאיסור נח אף שגם האבות קיימו אותו,